

דולצ'ה רקוויאם

בערך חצי מהכיסאות באולם היו ריקים, ומשום מה, בעיקר הקדמיים שבהם. בשורה הרביעית ישבו לסירוגין, כיסא כן, כיסא לא. בשורה השלישית, כל הכיסאות לא. גם בשנייה. וגם בשורה הראשונה נדמה היה לכולם שאף אחד לא יושב, עד שעלתה משם יללה דקה, והתברר שבמרכז יושבות שתי נשים לבושות שחורים, שנבלעו לגמרי בדוכן השחור של הכרוז. בשורות האחוריות התחילו לגרגר קולות רוטנים, ואחת הנשים, המבוגרת יותר, טלטלה את השנייה כדי להשתיק אותה. אבל היללה רק התגברה, והמבוגרת משכה את הצעירה מהכיסא והבריחה אותה אל מחוץ לאולם, כשהיא משתדלת להסתיר בגופה את התמונה הגדולה שעמדה על כן גדול ליד הדוכן.

בחדר המדרגות הצדדי, שאליו הן יצאו, נדמה היה לרגע שהצעירה נרגעת. ובכל זאת, ההד הגביר כל-כך את היללות, עד שלמרות שנחלשו, התוצאה הסופית לא היתה שונה בדבר. האישה הצעירה המשיכה לבכות, התכופפה, איבדה שיווי משקל והצמידה את פניה לתג שהוצמד לדש המעיל השחור של המבוגרת, שעליו נכתב "אוולין גרובר. משפחה".

"די, ריטה'ה", אמרה אוולין וטפחה על כריות הכתפיים של האישה הצעירה. "די לבכות".
ריטה הוציאה את פניה מהמעיל, הפסיקה בפתאומיות ליילל ואמרה: "אמא, מה אנחנו עושות לו! אני רוצה להפסיק. תגידי להם שאנחנו לא עושות את זה".

"תקשיבי לי, מותק", הרימה אוולין את הקול, "אני לא אומרת שום דבר כזה לאף אחד. באנו לפה ואנחנו נלך בסוף, כשהכל ייגמר. את שומעת אותי? האולם כבר חצי מלא. גם ככה הפחדת אותם עם הבכי הזה. את יודעת שאלה רק רואים בעיות הכי קטנות, וזהו, מתקמצנים. אז עכשיו אנחנו נחזור פנימה בלי התרגשויות, והכל יהיה בסדר".

"איך בסדר! איך את יכולה לדבר ככה על ניל שלי! הם לא ייגעו בו. הם לא ייגעו בו. אנחנו נגיד להם".

אוולין הבינה שמצב הרוח הרע שנפל על בתה לא יגורש בקלות. היא התיישבה על אחת המדרגות וקראה לה להצטרף אליה. ריטה עשתה כדבריה. אוולין חיבקה אותה ושאלה בשקט: "מה השתנה פתאום? הרי עד עכשיו הסכמת לזה".

"אמא, לא ידעתי שככה זה יהיה... שנצטרך לראות אותם קורעים אותו לחתיכות..."

"לא, על מה את מדברת! יקרה שלי, ניל כבר בקבר. הם לא ייגעו בו לרעה".

"את יודעת למה התכוונתי. אני עוד מתגעגעת אליו, אני עוד לא מאמינה שזה בכלל קרה לו. הוא היה היחיד בשבילי..." ריטה נעצרה, התחילה שוב לבכות, והפסיקה מיד. הגעייה הקצרה הדהדה לרגע, שטה אל קומות אחרות ונעלמה. "איך עוד אדם כמוהו, ולא יהיה. אין. עד שמצאתי אותו! ואלה עכשיו הולכים לקנות אותו בחתיכות, לפי משקל! איך נתתי לך לשכנע אותי. איזה מין דבר חולני זה, למכור תכונות של מישהו?"

"חולני חולני", אמרה אוולין בקול צרוד, "אבל בלי זה היית הולכת עכשיו לשטוף כלים באיזה חור בדרום העיר. את זוכרת במקרה שאנחנו גמורות, את ואני, שאין לנו גרוש? ניל השאיר אותנו בלי כסף. הוא גם לא השאיר לנו הרבה ברירות אלא למכור את מה שאפשר, וזה כולל אותו".

"הוא לא... אל תדברי עליו בצורה כזאת. אפשר לחשוב שהוא היה מיליונר ואיבד הכל

בהימורים. את ידעת יפה מאוד מי הוא!"

"נכון! גבר שלא חושב קדימה! שיש לו עבודה מסכנה ולא שם כלום בצד! שלא מתחתן איתך, שלא כלום... אז באמת, לפחות תשמחי שניל היה אדם נחמד, שאנשים רוצים להיות כמוהו ומוכנים לשלם. אחרת כלב לא היית רואה פה".

"אמא, אבל בטח יש משהו אחר שאנחנו יכולות לעשות. שמעתי על אחרים שעשו מכירה כזאת, אבל רק כשאין ברירה. איך היית מרגישה אם היית מוכרת ככה את אבא?"

"את אבא שלך? הלוואי שהטכנולוגיה היתה קיימת בימים ההם, מיד הייתי עושה את זה! קדחת הוא השאיר לי. אותך ביד אחת, את אחיך עליו השלום ביד השנייה ובאמצע אותי בלי עבודה. מה את חושבת, שלא הייתי מצילה את עצמי אם היה אפשר? נראה לך שנהניתי לחתום בלשכה עשר שנים עד שדודה דולורס הורישה לי את השניים וחצי ארנקים המזורגגים שלה? כמו כלום הייתי מוכרת את אבא, אבל חמודה שלי, ההמצאות מתקדמות לאט מדי בשביל החיים שלנו. תשמחי שלשם שינוי את יכולה ליהנות מאחת מהן כשאת עוד צעירה, ושיש לך גבר שמישהו בכלל מקנא בו".

ריטה שוב התחילה לבכות. הפעם זה נמשך כמה דקות טובות. אוולין הציצה בדאגה בשעון. השעה היתה שלוש וחצי אחרי הצהריים, והמכירה עמדה להתחיל בכל רגע. אבל היא ידעה שאם לא תרגיע את ריטה, המכירה לא תצליח בלאו-הכי. הכל היה תלוי עכשיו בשיכון היללות ובהעלאת המורל, בכל דרך אפשרית, אבל היא לא הכירה שום דרך כזו. אם בכלל, הדבר היחיד שידעה לעשות היה ללבות את רגשי המרירות של מי שעמד מולה ולהוסיף עליהם עוד משלה; הניסיון לשדר חיוניות ורוגע גבה ממנה מחיר כבד, ככל שהתארך בניגוד לציפיותיה. היא שיחקה עם התג שעל דש המעיל וגיחכה למראה המילה "משפחה". בינתיים הפסיקה ריטה לבכות, ופנתה אל אוולין בעיניים כחולות-אדומות שעפעפו בקושי והתיזו דמעות לכל עבר: "ולא היה מפריע לך שהגבר שלך, המיוחד, האחד והיחיד, יהיו עוד כמוהו בעולם? שהם יסתובבו עם ההומור שלו, עם דרך ההסתכלות שלו, עם הנשמה שלו, וייהנו מהחיים כשהוא שוכב מת ואת גמורה מצער?"

"ריטה, מתוקה, רואים שלא הכרת את אבא שלך".

"אמא. בבקשה תעני ברצינות או שאני שוב בוכה".

אוולין נשפה. "את האמת, אולי זה היה קצת מפריע. לא היה לי נעים להיתקל במקרה ברחוב במישהו שמזמזם לעצמו כמו מוריס, או מדבר כמוהו, וזה לא מוריס. אבל מה הסיכוי? יש כל-כך הרבה אנשים ומקומות. וחוף מזה, הרי ראית את אלה שיושבים באולם. אלה מוכי גורל, אנשים בלי אופי ובלי יותר מדי כסף. הם קונים תכונה אחת והולכים הביתה שמחים. את חושבת שאחד שם יקנה את כל החלקים הטובים של ניל, ופתאום תראי מולך את החבר שלך, זיכרונו לברכה, עם פרצוף אחר? מה פתאום. אין, לא יהיה יותר ניל. הוא רק שלך, בזיכרון, בלב. אף אחד לא יגנוב לך אותו. אנשים זה דבר חד-פעמי, אין שניים דומים. אז יהיה איזה זקן שיהיה לו נגיד את האומץ של ניל, או שיכין חביתה כמוהו. מה זה מפריע לך?"

"לא יודעת. אני כבר לא יודעת. ברור שניל לא היה רוצה שניזרק לרחוב, את ואני..."

"נכון מאוד! ניל לא היה רוצה את זה".

"...אבל הלוואי שלא היה צריך לעשות את זה ככה. להכניס אותו לסורק הזה, עם הקולות של הטרקטור... כמעט התעלפתי כשראיתי את זה. ולראות אותם שואבים לו את הכל מהמוח! איזה חוסר-אנושיות".

"טוב, לא שואבים ממש... זה הרי לא פולשני. את זוכרת מה הרופא אמר – 'אנחנו רק ממפים את קשרי הגומלין הנורוביולוגיים, שאתן קוראות להם ניל'".
ריטה כיווצה עין ומלמלה: "טוב, אין לי מושג בכל המכשירים האלה והמכונות. אני לא סומכת עליהם".

"את יודעת, זה מוזר. דווקא את ששייכת לדור הטכנולוגי אמורה להיות פתוחה לחידושים. את לא צריכה להיות שמרנית כזאת. לפעמים אני מרגישה שאת הזקנה פה, ולא אני. אז יש מכשירים, אז מה? מה יש פה לפחד? אמרתי לך. אף אחד פה לא מעתיק את ניל. הוא היה ולא יהיה יותר, אם זה מנחם אותך משום מה".

"כן. לא יודעת למה, אבל זה מנחם".

"טוב, אז מה את אומרת? שניכנס?"

"בסדר".

באולם כבר התחיל האירוע, ושתי הנשים מיהרו אל המקומות שעזבו במרכז השורה הראשונה. הכרוז היה בעיצומם של דברי ההקדמה האחרונים. אוולין הניחה יד על כתפה של ריטה, ועקבה בדאגה אחרי תגובותיה לדברים שהושמעו מולה. היא שמחה לגלות שריטה אדישה לגמרי לסביבתה, והסירה ממנה את כף היד באנחת רווחה. בינתיים, המשיך הכרוז להרצות בהתלהבות. "כמו שהסברתי קודם", אמר, "זאת מכירה פומבית, והסחורה מועברת אליכם במקום. אין החזרים ואין פיצויים. מי שמציע מחיר, שיחשוב טוב לפני זה. אנחנו מבטיחים לכם מוצר מושלם, אתם נדרשים רק להבטיח לנו מילה מושלמת. ועכשיו, אחרי שגמרנו את הפרוצדורות, ואם אין למישהו שאלות, אני מציע שנתחיל".

פנס יחיד האיר את התמונה שעמדה על הכן ליד הכרוז, ואורות האולם התעמעמו. ריטה שקעה לתוך המושב, ואוולין התמתחה כדי לראות טוב יותר. היא ציינה לעצמה שניל נראה נהדר בתמונה. "הוא באמת היה גבר יפה", חשבה, לכסנה מבט אל ריטה ורטנה בלי קול: "הכל היא רוצה. גם יפה וגם אופה וגם חי".

"גבירותיי ורבותיי", קרא הכרוז, וכל יושבי השורות האחוריות נדרכו. "ניל טויפלר. מת בתאונת דרכים בגיל שלושים ואחת. השאיר אחריו אישה וחותנת... הכרוז הפסיק רגע כשראה את נפנופיה הנמרצים של ריטה, שביקשה לתקן את ההגדרה. אבל אוולין תפסה אותה מיד והפסיקה את המחאה השקטה. הכרוז המשיך. "...אישה וחותנת שמחזיקות בזכויות המלאות על כל הסחורה שתימכר כאן הערב. אני אומר 'תימכר', ואני בטוח שהיא תימכר עד הסוף, כי תרשו לי להגיד לכם שלא תוכלו לישון בלילה אם לא תקנו לפחות חתיכה מהאדם הנהדר הזה. זה היה גבר שבגברים: תלמיד מעולה ביסודי ובתיכון; הצטרף לצופים בגיל שלוש עשרה; התאמן בשחייה מקצועית והצטיין ברכיבה על סוסים; קצין בסיירת צנחנים שהרג שלושה מחבלים וקיבל דרגת סרן אישית מסגן הרמטכ"ל; היה חוואי עצמאי בדרום, מחלץ מטיילים במזרח הרחוק ואחר-כך סטודנט למשפטים ומנהל עסקים שסיים בהצטיינות יתרה. עשר חברות רציניות לא כולל אשתו. אנחנו מדברים פה על מישהו שלא שכח יום הולדת אחד, שהיה מוקף בחברים, שנתן מעצמו לזולת. סתם לסיבור האוזן: עיניים כחולות שיער שטני מטר תשעים ואחד. אחוז שומן בגוף שש וחצי. גולש גלים בזמנו הפנוי, ולא שהיה לו הרבה. אלף ומאתיים איש השתתפו בהלוויה, אפילו שההורים ברחו מהארץ ושאר המשפחה לא ידעה מהעניין. אלף ומאתיים נטו, אנשים שהבחור הרוויח ביותר. לפחות שני חברים קרובים שלו התאבדו אחרי התאונה. הם לא יכלו בלעדיו. היו לו במשך

השנים שני כלבים ושלושה חתולים. משפחה אנגלוסקסית טובה שהתפרקה בגלל ענייני פיננסים של האבא. ניל הצליח למשוך את עצמו מתוך ההריסות. את שלושת המחבלים הוא הרג שבועיים אחרי שההורים נעלמו לדרום אמריקה. את הדרגה האישית הוא קיבל אחרי שעיקלו את הבית. גר בבסיס ונתן מהמשכורת הצבאית לחיילים בודדים. גבר זהב. היה קם כל בוקר בחמש והולך לים לשחות. לא ויתר לעצמו. נאה דורש נאה מקיים. בנאדם בלי פחד ובלי פוזות. מישהו שרובנו לא נפגוש בחיים, ועכשיו במזל הוא יכול להיות שלכם”.

נדמה היה לאוולין שריטה לא שומעת כלום, בגלל האופן שבו בהתה בדוכן. אוולין עצמה היתה בטוחה שרוב הפרטים שסופרו על ניל היו שקר אחד גדול, אבל התעלמה מתחושת המיאוס; העיקר שיכניסו את היד לכיס, אמרה לעצמה. “אנחנו מתחילים”, אמר הכרוז. “אני מעמיד למכירה את הכריזמה של ניל טויפלר. כריזמה, גבירותיי ורבותיי, מחיר התחלתי שלושת אלפים. אני שומע שלושת אלפים?”

“ארבעת אלפים!” צעק מישהו מאחורה. אוולין הסתובבה וראתה גבר מזוקן בחליפה לבנה מלוכלכת וכובע.

“יש לנו ארבעת אלפים. מישהו אמר חמשת אלפים?”. בקצה השורה החמישית הרים גבר שמן את יד שמאל ונפף בה. אוולין שמה לב פתאום לעובדה שכל הנוכחים היו גברים, ול“גבירותיי” שהצמיד הכרוז ל“רבותיי” לא היתה בעצם הצדקה.

“עשר אלף”, צעק האיש בחליפה הלבנה בקול צרוד. הכרוז רעד משמחה. “עשרת אלפים, קהל נכבד, מישהו רוצה להוסיף?”

“חמשת אלפים חמש מאות, מחיר אחרון”, נהם האיש השמן בקצה השורה החמישית וכולם פרצו בצחוק. רק עכשיו ראו שמדובר בשיכור מתנודד וישנוני, שכמעט נפל מהכיסא עקב המאמץ שנדרש ממנו כדי לומר את דברו.

“טוב”, אמר הכרוז כשנרגע גל הגיחוכים, “יש לנו עשרת אלפים פעם ראשונה. חברים, כריזמה שהפילה לרצפה בענק-אחת עשרה נשים ועוד מי יודע כמה פרגיות! פעם שנייה... הזדמנות אחרונה! עשרת אלפים פעם שלישית, והכריזמה הולכת לאדון בחליפה הלבנה! תתחדש!”

הפטיש נחת על הדוכן ומחיאיות כפיים חלושות נשמעו. המוחא היה לא אחר מאשר הקונה המאושר בעצמו. אוולין עקבה אחריו בהתרגשות, וגם ריטה התנערה ונעצה עיניים באיש שבזה הרגע לקח לו כשלל את אותה תכונה מוזרה של ניל, שאפשרה לו להמיס כל התנגדות וכל רצון רע בלי מאמץ נראה לעין. היא נגעלה לחשוב שקן האופי המסתורי הזה עומד לעבור עכשיו לידיים הזרות והדוחות של האיש בחליפה הלבנה, שמצדו מיהר אל הדלת שהובילה לאגף חלוקת הסחורה. אבל אוולין, שלחשה לה באוזן שוב ושוב את המנטרה: “עשרת אלפים! עשרת אלפים!”, ואחר-כך גיוונה קצת ואמרה “אחרי עמלה ומס זה יוצא ששת אלפים!”, היפנטה אותה שוב לתוך מצב של אדישות רחפנית וחוסר מיקוד בהתרחשויות שמסביב.

“קהל נכבד, אנחנו ממשיכים. הסחורה הבאה – הליבידו. חברים, ליבידו של אריה, של נמר. טיגריס. ליבידו שכולנו יכולים רק לחלום עליו, וגם אם היה לנו אותו, לא היינו יודעים מה לעשות בו. הייתי מבקש מהגברת פה להעיד, אבל כמו שאתם מבינים, היא באבל. טוב גבירותיי ורבותיי, מחיר התחלתי חמש עשרה אלף והליבידו של ניל טויפלר שלכם!”

המכירה התנהלה בקצב מואץ. הקהל התעורר לחיים, האולם התחמם וסער, והמחיר טיפס לשלושים אלף. הליבידו של ניל נמכר לגבר צעיר בכיסא גלגלים ממונע, ואחרי שהגבר נסע החוצה

בזמזום נשמעו שם צקצוקים רמים מכל הפיות. "אח, איזה בזבז", אמר מישהו בקול רם עוד לפני שהדלת נסגרה מאחורי כיסא הגלגלים המתרחק. "כן, אבל לך ממילא אין כסף", ענה לו השיכור מהשורה החמישית, שהפעם נשאר מחוץ להתמקחות. הכרוז ביקש שקט והמשיך במכירה. עד לשעה חמש נמכר כבר כמעט הכל. הצניעות של ניל נמכרה תמורת עשרים אלף לגבר מאנפף, שקנה אותה בשביל לקוח עשיר בחו"ל שאתו ניהל קשר טלפוני רציף כל הערב. הקואורדינציה נמכרה בעשרים וחמישה אלף לקונה שגבר ברגע האחרון על קונה אחר, שהתחנן בבכי לקבל אותה למרות ההפסד בטענה המוזרה שהוא חולה אפילפסיה. המנהיגות נמכרה בשלושים אלף וכמוה הנדיבות, הבשלנות והפייסנות. התכונות נמכרו בזו אחר זו, ורק ההומור נשאר בלי קונים, כי מישהו צעק בקול רם "אלה השאריות של הכריזמה". כשנסגרה המכירה, אוולין היתה בעננים. היא חישה את הסכומים ובכל פעם התבלבלה מחדש מרוב התלהבות. ריטה לעומתה היתה עצובה. היא הסתגרה בתוך עצמה בזמן שהקהל זרם החוצה, ולא התרגשה אפילו ברגע הגדול שבו מסר מנהל בית המכירות לאוולין את הצ'ק שבו הופיע "הסכום האסטרולוגי", כמו שאמרה אוולין שוב ושוב עד שריטה תיקנה אותה. אוולין ראתה שריטה במצב לא טוב, ובגדלות של מנצחים ויתרה על כל ניסיון לעודד אותה. היא רק ליוותה אותה בשתיקה במורד המדרגות שהובילו אל הרחוב, ומישהו כל הזמן את הצ'ק המקופל שאותו החביאה בחזייה שלה. אבל לקראת הקומה השלישית, בדרך לשנייה, לא יכלה עוד להתאפק. "די עם המצב-רוח, ילדה שלי", אמרה, "את צריכה להגיד תודה לניל. הוא סידר אותנו, הבחור שלך. גם אם סיפרו עליו שם סיפורי סבתא, בסוף הוא דאג לנו כמו שצריך".

"מה פתאום סיפורי סבתא?!", ריטה נדהמה, "הכל אמיתי. הוא היה מושלם. מושלם. אין כמוהו בעולם, וכל החלכאים והנדכאים האלה שקנו אותו לא יגיעו לקרסול היפה שלו. איבדתי אדם מיוחד, חסר-תחליף, ואני אצטרך לבכות עליו עד סוף החיים".

"די, יפה שלי, די, את תמצאי מישהו ואתם תתאהבו".

"לא! איך אפשר! אחרי ניל אין אף אחד. מה, כל האפסים האלה שחושבים שהם יכולים לקנות חלקים של מישהו ולהיות כמוהו... אני לא סולחת לעצמי על מה שעשינו. עדיף לשטוף כלים בדרום העיר".

"את גיבורה גדולה, עכשיו שאת יודעת שאנחנו עשירות ואת לא צריכה לעמוד במילה שלך! ניל כבר לא מרגיש, אבל אנחנו כן. הוא נהנה שם למעלה, אבל ריטה, אנחנו כאן, נושמות וסובלות. מה לעשות שאנחנו צריכות לשרוד. וגם אם לא תמצאי אהבה, לא נורא. אני לא מצאתי אף אחד אחרי מוריס, ולא קרה לי כלום. ככה זה, אם את רוצה כל הזמן רק את מי שמת, לא תקבלי את מי שחי. בא לך ככה? שיהיה ככה. רק אל תבכי. בואי, נלך לאכול במסעדה יקרה ותרגישי יותר טוב. אפשר לאיפה שהיית הולכת עם ניל, שיהיה לזכרו. מה את אומרת?"

"טוב".

"יופי".

שתי הנשים יצאו מהבניין וחצו את הרחבה הקטנה והמלוכלכת שלפניו. בחוץ עוד היה אור, ושקיות זרוקות טיילו ברוח החמה. חבורות עלובות של בטלנים ישבו על ספסלים ועקבו בעיניים מרוטות אחרי נשים שעברו מולם. ריטה העיפה מבט על הכל, והתמלאה גועל. כשהיא ואוולין התקרבו אל הכביש, הן זיהו על אחד הספסלים את האיש בחליפה הלבנה. הוא לא זיהה אותן, וכשעברו לידו שמעו אותו מתפאר על מעלליו במכירה הפומבית. "עשר אלף זרקתי שם, רק כדי

שלא ייקחו לי את זה", התגאה ונופף באצבע על אחד הבטלנים האחרים, שהפטיר: "אני דווקא לא מרגיש את הכריזמה הזאתי שאמורה לצאת ממך בכמויות". לפני שעברו את הכביש, עוד הספיקו הנשים לשמוע את האיש בחליפה צועק: "אתה סתם מקנא כי לך בחיים לא יהיה שארם כזה".

ריטה התחילה שוב לבכות, ביבבות קצרות וחזקות. אוולין החליטה לשנות תוכניות ולקחת אותה למרכז הקניות, כדי לנחם אותה בבגד חדש או בנעליים יוקרתיות. ריטה לא הרגישה איך המסלול משתנה מתחת לרגליה, ונתנה לאמה להוביל אותה לאן שתרצה. העיר נראתה לה, דרך מסך הדמעות, גאה וחסרת-רגשות. אנשים מיהרו לענייניהם וביניהם השתחלו חיות עירוניות שחיפשו אוכל. חתולים נברו בפחים ועורבים חיכו לגנוב מהם את השאריות של השאריות. עכברושים רצו צמודים לקירות בעקבות ריחות נסתרים ויונים ניקרו אבק מעורב בפירוורים. ריטה מצאה את עצמה בתוך מרכז הקניות הגדול, ואוולין הצביעה לכאן ולשם, ושום דבר לא שינה לה יותר. ואז, מאחוריהן, למרות ההמולה הגדולה, הצליח להישמע זמזום מוכר. ריטה הסתובבה ומצאה מולה את הגבר הצעיר בכיסא הגלגלים – הקונה השני במכירה הפומבית. הגבר זיהה אותה מיד ותלה בה עיניים פוזלות. היא נרתעה והתכוונה להסתובב ולחזור לאוולין, שהמשיכה הלאה בזרם האדם מבלי לשים לב שהיא הולכת לבד, אבל לא הצליחה לעשות זאת. האיש המעוות, שהיה מוטל בכיסא הגלגלים כמו תינוק שעגלתו הידרדרה הרחק מהמטפלת, המהם משהו, וריטה הרגישה שהיא נמסה מבפנים. ברגע אחד היא שכחה את אוולין ואת הצי'ק שבתוך החזייה שלה, את ניל ואת האופי הייחודי שפוזר בגסות בין הקונים המאושרים. טמטום משכר התפשט בתוכה והיא עקבה אחרי הכיסא הממונע עד לפתח היציאה ממרכז הקניות. עד יומה האחרון היא המשיכה לעקוב אחריו באותה הדבקות ואותה הסגידה, מבלי לעצור לרגע ולשאול את עצמה, בעצם, למה.